

tror jeg, man vilde undre sig over, at det allerede inden dens Ikrafttræden er nødvendigt at ændre den ved en Lov paa ikke mindre end 37 Paragraffer, altsaa flere, end det store Flertal af Love, som vi ellers vedtager, kan prale med. Hvis man imidlertid ser paa Indholdet af disse 37 Paragraffer, vil man se, at langt de fleste af dem tilsigter at give mere enkle eller mere praktiske Regler til Sagernes Fremskyndelse, til deres mere hensigtsmæssige Behandling, saaledes som Tilfældet f. Eks. er med Handelssager, eller til bedre Oplysning gennem en videre Udførelse af Umiddelbarhedsprincippet, som ved Vidneførsel og Appelregler, eller endelig til at gennemføre en bedre Stilling for de til Reformen knyttede Embedsmænd. Disse forskellige Ændringer skal jeg imidlertid ikke opholde mig nærmere ved, dels fordi der gennemgaaende er ganske almindelig Enighed om dem, og ogsaa, fordi de er berørte af de foregaaende Ordførere. Kun hvad det sidste Spørgsmaal angaar, vil jeg lige pege paa, hvad i øvrigt Venstres Ordfører i Folketinget ogsaa gjorde, at Lønningerne for Retsbetjente i de højere Klasser i 1919 gennemgaaende er de samme som i 1861, hvilket maaske kunde gøre os lidt betænkelige i Overvejselen over, hvorvidt man nu ogsaa ved Hjælp af disse Lønninger i Nutiden, i Øjeblikket vil kunne faa disse Stillinger forsvarligt besat. — Heller ikke skal jeg nærmere opholde mig ved de i øvrigt vigtige Ændringer med Hensyn til Offentlighedens Adgang gennem § 26 i Folketingets Forslag eller den skete Udvidelse af Pressens Ret til — jeg kunde maaske spøgende sige at give urigtige Meddelelser, uden i øvrigt dermed at ville tilkendegive, at jeg er saglig enig med den ærede Ordfører for det konservative Parti (Godskesen), thi der er jo meget væsentlige Interesser for Offentligheden, der taler for den Ordning, som Folketinget er kommet til. Men tilbage er der nogle Ændringer, som jeg kort vil omtale, enten fordi de særlig glæder den Side, hvortil jeg hører, eller fordi de har været Genstand for en mere almindelig Diskussion.

Som Ændringer, jeg finder særlig heldige, skal jeg først nævne § 11 i Folketingsforslaget; den er allerede nævnt af den ærede Ordfører, som sidst talte. Det drejer sig om Forligsmæglingen. Denne § 11 bevirker, at Retsplejelovens § 272 ændres saaledes, at Forligsmæglingen ogsaa fremtidig vedbliver at være tvungen. Naar

man ser hen til de Oplysninger, der er givne i Bilag 1, der følger med Betænkningen, og ser, at der allerede med den nuværende Ordning, hvor navnlig Klagerne i udstrakt Grad møder ved Fuldmægtig, endog med bunden Fuldmagt, dog forliges ca. 50 pCt. af Sagerne, vilde jeg snarere være tilbøjelig til at rejse det Spørgsmaal, om man ikke skulde gaa endnu videre, om man ikke skulde søge ved noget højere Bøder eller ved direkte Paalæg at tvinge til personligt Møde for Forligskommissionen, i hvert Fald i Sager, der har en ikke ganske ringe Betydning.

Dernæst glæder jeg mig over Ændringen i § 21 i Folketingets Forslag, som ogsaa er omtalt, hvorefter det Beløb, for hvilket en Kreditor ikke kan gøre Udlæg i Skyldnerens Bohave, herfra undtaget nødvendigt Sengetøj, Linned og Gangklæder, forhøjes fra 25 til 100 Kr. eller, hvis Skyldneren er Familieforsørger, fra 75 til 300 Kr., en Ret, Debitor som bemærket ikke kan fraskrive sig — efter min Mening er fornøftig Bestemmelse, fordi en saadan Fraskrivning i Regelen vil være opnaaet gennem en Nødssituation, som en Kreditor ikke bør have Ret til at benytte sig af. Det er altsaa en human Bestemmelse, som jeg finder udmærket. Jeg har ganske vist set i et Tidsskrift — jeg tror, det var „Dansk Sagførertidende“, men jeg er ikke ganske sikker herpaa — en Artikel, hvori det hævdes, at denne Bestemmelse i Virkeligheden er ganske inhuman, thi naar en Debitor nu kan beholde sit Gangtøj, sit Linned, sit Sengetøj og desuden 300 Kr., saa vil en stor Del af Befolkningen overhovedet ikke frembyde noget, der er fyldestgørende for Kreditor, og Følgen vil atter blive den, at den Kreditgivning, som netop disse Befolkningslag i i saa høj Grad har Brug for, ganske vil høre op. Naa, dels tror jeg ikke, at der er nogen egentlig Samfundsfare forbundet med, om Kreditgivningen indskrænkedes noget, og dels er Tilbøjeligheden til at give Kredit til Folk, hvis økonomiske Situation er saa vaklende, som der er Tale om i disse Tilfælde, neppe videre udpræget. Enten vil Kreditor til Gengæld betinge sig en saadan Risikopræmie, at han normalt vil kunne tjene godt paa Forretningen, og saa selvfølgelig ogsaa undertiden maa være forberedt paa at kunne komme til at lide Tab, eller ogsaa vil Kreditten blive givet af rent menneskekærlige Grunde, og i saa Tilfælde vil vedkommende Kreditor ogsaa være forberedt paa, at han vil kunne